

Pasaullinēs fantastikas Aukso fondas

Roger Zelazny
Thomas T. Thomas

Roger Zelazny, Thomas T. Thomas
LOKIO KAUKĒ
(Mokslinis) fantastinis romanas

TERORIZMO IŠTAKOS AMŽIŲ GLŪDUMOJE!!!

Terorizmo šmėkla buvo pradėta prieš tūkstantį metų akmenuotose Artimųjų Rytų dykvietėse. Jos aukomis tapo Jeruzalės miestas, kryžiuočių ordino riteriai, musulmonų kalifai bei Prancūzų revoliucijos dalyviai. O dabar ši terorizmo šmėkla šliaužia per Jungtines Amerikos Valstijas...

PRANAŠIŠKAS ROMANAS !

Iš anglų kalbos vertė ŽIVILĖ SAMĖNAITĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
214 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Roger Zelazny and Thomas T. Thomas
THE MASK OF LOKI

New York, Bantam books, 2001

Copyright © by R.Zelazny and T.T.Thomas, 1990

Cover art copyright © by Luis Royo, 1988

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2001

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

PROLOGAS

Stiprus karštis nutvilkė jos kaktą ir nudegino gerklę. Perdžiūvusios lūpos persikreipė, sukepę dažai susproginėjo pūslelėmis tarytum saulėje įkaitęs asfaltas.

Aleksandra Vel atsitraukė nuo krosnies per porą žingsnių. Tai buvo klaida. Dėl staigaus temperatūros pokyčio kaktą, kaklą, apatinę lūpą kaipmat išpylė smulkūs prakaito lašeliai. Ji pajuto, kaip šilkinė palaidinė prilipo prie kūno, sugerdama drėgmę.

- Misteri Torvaldai? - šūktelėjo ji. - Aivorai Torvaldai?

Žmogus, palinkęs virš dumplių kambario gilumoje, kilstelėjo galvą ir linktelėjo.

Minutėlę Aleksandra Vel tylėdama stebėjo, kaip plaikstosi jo marškinėliai. Paskui priėjo arčiau stengdamasi įžiūrėti, ką gi jis ten daro, ir atsistojo jam už nugaros.

Išlydyto stiklo gabalas, didelis ir raudonas lyg prinokęs pomidoras. Bet tai buvo ne gaivus drėgnos vaisiaus odelės raudonumas, o nirtulingas vidinės kaitros raudonis. Iš stiklo vidaus tebesklido gelsvas švytėjimas - ugnies palikimas.

Prilaikydamos stiklą plieniniu vamzdeliu, Torvaldas ridinėjo jį po apdegusią medinę formą, ir stiklo gabalas darėsi vis apvalesnis bei glotnesnis. Meistro rankas nuo karščio saugojo pirštinės, sudygsniuotos metaliniais siūlais, o ant kojų tarsiriterio šarvai blykčiojo metalinės plokštelės, pririštos odiniais dirželiais.

Kokį šimtą kartų apsukęs formą stiklas atvėso ir pajuodo. Torvaldas atsitiesė, kilstelėjo metalinį vamzdelį, atstūmė į šalį formą, staigiai pasisukovos neužkliudęs Aleksandros - ir švystelėjo stiklą į krosnį. Vamzdelį pakabino ant vagio.

- Ko jums reikia? - paklausė Torvaldas, priekabiaiu nužvelgdamas Aleksandrą nuo galvos iki kojų: prilipusi prie kūno balta palaidinė, platus diržas, išryškinantis ploną juosmenį, tiesus juodas sijonas, aptempiantis klubus, keliai...

- Jūs atliekate privačius užsakymus?

- Žiūrint kokius.

- Ir nuo ko tai priklauso?

- Nuo to, ar užsakymas man įdomus.

Vienas iš tų, pagalvojo Aleksandra, ir viliojamai vikstelėjo klubais.

- Gerai, - niūriai burbtelėjo Torvaldas. - Ko norite?

Aleksandra pasirausė rankinėje, kabančioje jai

ant peties, ir ištraukė voka. Tada išbėrė ant stalo voko turinį, stengdamasi nesiliesti prie jo pirštais.

Torvaldas priėjo arčiau, žvilgtelėjo į Aleksandrą, tarytum klausdamas leidimo, ir nusimovė pirštinę. Jo ranka buvo stebėtinai balta. Paėmęs dviem pirštais vieną iš skeveldrų, iškritusių iš voko, meistras pasisuko į šviesą, sklindančią pro atlapas duris.

- Oniksas. Arba sardoniksas, raudono atspalvio.

- Ar galite paversti jį į stiklą?

- Šito maža. Kiek čia yra? Penkiolika, daugiausia dvidešimt karatų. O gal turite ir daugiau?

- Tai viskas, ką įstengiau... viskas, ką turiu.

- Tuomet verčiau pasilikite atminimui.

- O ar negalėtumėte sulydyti juos su kitais... na, su tuo, iš ko jūs darote stiklą?

- Žinoma, juk oniksas tėra viena iš kvarco rūšių. Silicio oksidas. Beveik tas pat, kas stiklas. Galima paimti šiuos du gabalėlius, įmesti į lydinį ir - puf - darbas atliktas. Jie netgi nuspalvintų lydinį, jeigu atitinkamai su jais padirbėčiau. Bet ne ryškiai, ne taip gerai, kaip norėtūsi.

- Puiku. Kuo blyškiau, tuo geriau. O geriausia būtų visai be atspalvio. Tiesiog grynas stiklas.

- Tai kam tada kažką į jį dėti?

- Taip reikia. Daugiau nieko negaliu jums pasa-

kyti. Na, ar imatės užsakymo?

- Kokio? Tiksliau.

- Stiklinė. Stiklinė su įlydytais šito sardonikso - regis, taip jūs pasakėte? - gabalėliais.

- Stiklinė? - Torvaldas suraukė kaktą. - Taurė?

Bokalas?

- Ne. Aukšta stiklinė vandeniui gerti. Plokščias dugnas, stačios sienelės.

- Nieko įdomaus. - Torvaldas nusigręžė į krosnį ir vėl paėmė plieninį vamzdelį.

- Aš gerai užmokėsiu. Šimtą, ne - tūkstantį dolerių.

Torvaldo rankos, jau siekusios vamzdelio, vėl nusileido.

- Krūva pinigų.

- Tas daiktas turi būti tobulas. Neatskiriamas nuo fabrikinį stiklinių.

- Savotiškas žaisliukas? Turtuolių pobūviui?

- Būtent. - Aleksandra apdovanojo jį plačia šypseną. - Pakvietimas į pobūvį.

PIRMOJI SURA

KARŪNAVIMAS

Nuo kryžiuočio aulinių batų trenkė arklio prakaitu. Sunkaus vilnonio apsiausto kraštai buvo aplipę purvu, su kiekvienu žingsniu byrančiu ant marmurinių grindų plokščių. Kaimietis!

Tačiau Aloyzas de Medokas, Šventyklos riteris, Antiochijos magistras, plačiai išskėtė rankas, pasitikdamas svečią.

- Bertranas diu Šamboras! Sukorei šitokį kelią! Matau, taip skubėjai, kad nė nestabelėjai nusivalyti batų!

Jis patapšnojo pusbrolių per petį ir atsargiai jį apkabino. Į orą pakilo dulkių debesis. Aloyzas nusičiaudėjo.

Paleidęs Bertraną, nužvelgė jį nuo galvos iki kojų. Nauji randai, sprendžiant iš formos, palikti kalavijo. Sunkūs aprūdiję šarviniai marškiniai kai kur taisyti. Balta tunika, papuošta paprastu raudonu kryžiumi, kaip ir tamplierių - netrukus Bertranas susipažins su jų papročiais, - lopyta ir perlopyta: kvadratiniai lopai slėpė susidėvėjimo žymes, adymo dygsniai - durklo pėdsakus. Bet visgi šarvai atliko savo paskirtį: ant balto tunikos

audeklo nebuvo nė vienos rudos dėmės.

“Išsaugojo man”, - pagalvojo Aloyzas.

Kaip ir jo giminaitis, tamplierius dėvėjo baltą tuniką, tik ne iš šiurkščios vilnos, o iš minkšto vėsaus lininio audinio. Jo galvą, kaip ir Bertrano, dengė gobtuvas iš plieninių žiedelių, tik tie žiedeliai buvo nukalti iš ploniausios Damasko vielos.

Atitraukęs per žingsnį atgal, Aloyzas pamojė stovinčiam prie įėjimo saracėnų berniukui. Tarno apdaras, pasiūtas iš plono lino, batai iš antilopės odos ir turbanas iš grynos medvilnės bylojo apie šeiminko turtus. Berniukas prišokęs sušnarėjo šluota aplink Bertraną.

Aloyzas spyriu sustabdė tarną.

- Vandens ir mazgočių! Iškuopk šitą purvą iš mano menių! Ir uždek porą sandalmedžio lazdelių, kad permuštų dvoką!

- Klausau, šeimininke! - Berniukas išbėgo.

- Vyskupas liepė man atlikti žygdarbį Šventojoje žemėje, kad išpirkčiau nuodėmes. Bet aš norėčiau šlovės.

- Viešpaties šlovės, be abejo?

- Be abejo, pusbroli. Juk tai svarbiausia. Bet kol priplaukiau saugų uostą... Kelionė kainavo man pernelyg brangiai... O dar stabmeldžių gaujos... Štai kodėl praradau kelyje beveik viską, ką turė-

jau.

Aloyzas nusišypsojo - meiliai ir įtaigiai, patapšnojo pusbroliui per petį ir pasodino į krėslą iš Libano kedro. "Galų gale tas jo apsiaustas ne toks jau ir purvinas..."

- Kiek žmonių turėjai iš pradžių?

- Keturiasdešimt riterių, nirtulingų ir bebaimių kaip berserkai.

- O vilkstinę?

- Arkliai, ginklai, šarvai, provizija, vynas, vežimai grobiui. - Bertranas niūriai šyptelėjo. - Arklininkai ir liokajai, virėjai ir virtuvės darbininkai, ir dar pakeliui pasipainiojusios mergos.

- Ir kas liko?

Bertrano šypsena užgeso.

- Keturi riteriai, šeši arkliai, vienas vežimas. Mergas atidavėme piratams mainais į savo pačių gyvybes.

- Ką gi, pusbroli. Jei neklystu, tu vis dėlto išsaugojai šarvus ir kalaviją. Gali stoti tarnauti Gi de Luzinjanui po to, kai jį karūnuos Jeruzalėje. Arba, jei nori, gali dėtis prie Reinaldo, mūsų hercogo. Tuo pelnysi šlovę.

- Bet aš pažadėjau vyskupui Blua visai ką kita. Privalau pats apgalvoti ir surengti mūšį - mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus garbei.

- Su keturiais riteriais, be reikiamos amunicijos?

Taip, nelengva...

- Tikėjau, kad tu padėsi.

- Aš? Kokiu būdu?

- Paskolink man riterių.

- Šventyklos riterių?

- Juk tu čia viršininkas.

Aloyzas sučiaupė lūpas.

- Mūsų Ordine visi mes broliai Kristuje. Aš tik palaikau tvarką šioje buveinėje, nedaugiau.

- Bet tu gali įtikinti savo brolius.

- Sekti paskui tave?

- Taip. Viešpaties garbei.

- Konkrečiau?

- Išlaisvinti Viešpaties Kapą!

- Cha, cha. Jeruzalė jau mūsų, krikščionių, rankose, pusbroli. Golgota, Viešpaties Kapas, Saliamono šventykla... Ką dar tu norėtum išlaisvinti - kad išpirktum nuodėmes?

- Na, aš...

- Klausyk! Ar turi kokių nors vertybių?

- Na... Jokių... Tik tai, kas ant manęs.

- O namie?

- Mano šeimos garbė. Herbas, senesnis už Karolio Didžiojo herbą. Pajamos iš septyniasdešimties

tūkstančių puikios žemės akru netoli Orleano, dovanotos senojo karaliaus Pilypo jo mirties metais.

- Nieko, kas priklauso tau?
- Žmona...
- Nieko tikrai vertingo?
- Žemės valda.
- Kiek akru?
- Trys tūkstančiai.
- Švari, be skolų?
- Paveldėjau ją iš tėvo.
- Ar esi pasirengęs pateikti tą žemę kaip kolateralį?
- Kolat... ką? - nesuprato riteris.
- Kaip užstatą. Ordinas paskolins tau pinigų, už kuriuos tu nusisamdysi riterių, nusipirksi arklių, ginklų, provizijos. Mainais pasižadėsi gražinti skolą su procentais.
- Lupikauti nuodėmė!
- Toks jau gyvenimas, pusbroli.
- Ir kiek aš gausiu?
- Manau, Ordinas galėtų pasiūlyti tau trisdešimt šešis tūkstančius piastrų. Tai tūkstantis du šimtai sirų dinarų.
- Ar tai daug?

- Tai penkiasdešimt kartų daugiau, negu buvo pareikalauta už saracėnų sultono žudiką. Pagalvok apie išpirką, kurią gavome mes, tamplieriai, ir kiti ordinai, kai Anglijos Henrikas pašalino Beketą, eilinį vienuolį. O čia - sultono nužudymas!

- Vadinasi, už tuos dinarus galima nupirkti žmones, ginklus ir ištikimybę?

- Visa, ko reikia.

- O kas bus su mano žeme?

- Po mūšio išmokėsi skolą su procentais iš prisiplėšto grobio. Na, o jeigu neišmokėsi - tavo žemė Prancūzijoje atiteks mums.

- Aš gražinsiu skolą.

- Neabejoju. Taigi tavo žemei niekas negresia, teisingai?

- Tikiuosi, kad negresia... Tau, kaip krikščioniui ir riteriui, pakanka mano garbės žodžio?

- Man, pusbroli, to visai pakaktų. Tačiau didžiam magistrui reikalingas popierius. Supranti, aš galiu ir numirti, bet tavo skola ordinui bei užsėtatas pasiliks.

- Suprantu.

- Labai gerai. Liepsiu raštininkams parengti dokumentą. Tau beliks tik pasirašyti.

- Ir tuomet gausiu pinigų?

- Na, ne iškart. Turime nusiųsti pasiuntinį į Jeruzalę, paprašyti didžiojo magistro Žeraro de Rideforo palaiminimo.

- Aišku. Kiek tai užtruks?

- Iki Jeruzalės ir atgal - savaitė kelio.

- Ir kurgi šioje svetingoje šalyje aš gyvensiu visą savaitę?

- Kam dar klausti? Suprantama, čia. Būsi ordino svečias.

- Dėkoju, pusbroli. Dabar kalbi kaip tikras normandas.

Aloyzas de Medokas nusišypsojo.

- Niekuo nesirūpink. Beje, iki pietų dar spėsi nusišveisti batus.

Stalas Žeraro de Rideforo, didžiojo tamplierių ordino magistro, valgomajame buvo septynių sieksnių ilgio ir trijų pločio, bet didžiulėse menėse, kurias užėmė magistras Jeruzalės tvirtovėje, atrodė ne toks jau ir didelis.

Meistrai saracėnai papuošė ilgus stalo šonus ornamentu iš normandų veidų: ilgiausia virtinė ovalų po kūgiškais šalmais, plačiai išplėstos akys, vešlūs ūsai virš prašieptų dantų, galvas jungia ausys kaip ąsočių ąsos, persipynusios viena su kita....